

Stworzyciel

Chrystus w stworzeniu

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga – Jan. 1:1-2.

Jedna grupa Chrześcijan uważa, że pierwszych pięć wersetów Ewangelii Jana odnosi się do dwóch odrębnych bytów. Druga grupa czyta te same słowa i traktuje je jako odniesienie do dwóch form działalności tej samej istoty. Z całą pewnością, oba obozy zdają sobie sprawę z tego, że określenie Logos albo Słowo odnoszą się do naszego Pana, Jezusa Chrystusa. Obie grupy wiedzą, że był On z Bogiem od początku, nawet przed stworzeniem, oraz że to Logos uczynił wszystkie rzeczy. Bez Logosa nie powstała żadna z rzeczy, które powstały.

Działanie lub relacja względem Logosa
Werset

1	Na początku „był”	Jana 1:1
2	„był u ho theos”	Jana 1:1
3	„theos był logos”	Jana 1:1
4	Wszystko przez nie powstało	Jana 1:3
5	Bez niego nic nie powstało	Jana 1:3

Antytrynitarze mogliby nie zgodzić się ze stwierdzeniem wskazanym w pkt. 3 powyżej, ale w rzeczywistości, tekst grecki mówi po prostu „bóg był słowem”. Większość tłumaczeń oddaje ten fragment jako „słowo było bogiem”.

Inne zapisy Pisma Świętego wskazują, że Pan Jezus stworzył świat:

6	Wszystkie rzeczy zostały stworzone przez Niego	Kol. 1:16
7	Wszystkie rzeczy zostały stworzone dla Niego	Kol. 1:16
8	Przez Niego wszystkie rzeczy są utrzymywane razem	Kol. 1:17

Wersety z listu do Kolosan stanowią szerszą perspektywę potrzebną dla rozważenia podstawowych stwierdzeń zawartych w Jana 1. Jezus stworzył „wszystkie rzeczy”; stwierdzenie to obejmuje zarówno rzeczy widzialne jak i niewidzialne, istoty ziemskie i duchowe.

Życie pochodzi od Jezusa. On je stworzył. Wersety te wskazują również na aspekt zamiaru. Wszystkie rzeczy zostały stworzone dla Jezusa. Co więcej, wynika z nich również i to, że wszystkie rzeczy pozostają spójne dzięki Niemu. Jezus jest nie tylko stworzycielem życia i „kosmosu”, zgodnie z oświadczeniem św. Jana (rodzaju ludzkiego), On również podtrzymuje wszystkie rzeczy i utrzymuje je razem. Potwierdza to Hebr. 1:3, zgodnie z którym Syn Boży „podtrzymuje wszystko słowem swojej mocy”.

Rola Boża w dziele stworzenia jest określona przez następujące zapisy:

Działanie lub relacja względem Boga Werset

9	Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię.	1 Moj. 1:1
10	Bóg [Jahwe] stworzył wszystko (przykładowe wyliczenie obejmuje niebo, ziemię, człowieka, Izrael, światło, ciemność, pokój, zło w znaczeniu katastrof będących narzędziem karania, zbawienie) Izaj. 45:5-14	
11	Bóg [Jahwe] stworzył niebo, dał ludziom swego Ducha, itp.	Izaj. 42:5
12	Bóg [Jahwe] swoją mocą stworzył ziemię i utwierdził świat przez swą mądrość.	Jer. 51:15
13	Pan, Bóg Wszechmogący, który był i który jest, i który ma przyjść, stworzył wszystko dla swej przyjemności.	Obj. 4:8, 11
14	Bóg stworzył pokarmy i małżeństwo, aby było przyjmowane z dziękczynieniem przez tych, którzy wierzą i znają prawdę.	1 Tym. 4:3

Działanie lub relacja względem Boga Działanie lub relacja Logos Werset

15	Na początku Bóg stworzył Logos był z Bogiem i wszystkie rzeczy zostały stworzone przez Logosa.	Na początku 1 Moj. 1:1
16	Bóg [Jahwe] stworzył wszystko (przykładowe wyliczenie obejmuje niebo, ziemię, człowieka, Izrael, światło, ciemność, pokój, zło w znaczeniu katastrof będących narzędziem karania, zbawienie) Logos [Jezus zanim przyszedł jako człowiek] stworzył wszystkie rzeczy, łącznie ze światem oraz duchowym i ziemskim ziemskim życiem	Izaj. 45:4-14,

Jan 1:3,

Kol. 1:16

17 Bóg stworzył wszystkie rzeczy ... Przez Jezusa Efez. 3:9

18 Bóg wyznaczył ... Syna jako dziedzica wszystkich rzeczy Hebr. 1:1-3

19 Bóg stworzył wieki [światy] ... przez [gr: dia] swego Syna Hebr. 1:2

20 Jeden jest Bóg ... jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus 1 Tym. 2:5

21 Jeden jest Bóg, Ojciec i jeden Pan, Jezus Chrystus 1 Kor. 8:6

22 z [gr: ek] którego pochodzi wszystko przez [gr: dia] którego wszystko istnieje 1 Kor. 8:6

Gdy porównamy pkt 1 z pkt 9 i pkt 6 z pkt 10, łatwo zrozumiemy, dlaczego większość Chrześcijan po prostu traktuje Boga i Jezusa łącznie, jako dwa imiona tej samej jednostki: Boga. Obaj istnieli „na początku” oraz obaj opisani są jako stwórcy. Z całą pewnością te fragmenty Pisma Świętego wskazują, że każda nietrynitarna chrystologia będzie wadliwa, o ile nie będzie przypisywać naszemu Panu Jezusowi wszelkiej mocy i władzy, w które te zapisy Pisma Świętego wyraźnie Go wyposażają.

Z porównania tego wynika jednak coś więcej. Powyższa tabela zawiera kilka wersetów które uniemożliwiają zrównanie Boga z Logosem, ponieważ zaznaczają wyraźną różnicę między nimi.

Punkty 15 i 16 pokazują wspólne role Boga i Logosu w czasie stworzenia. Punkty od 17 do 22 pokazują różnice, na które Biblia zwraca uwagę. Jezus pojawia się tutaj nie jako Bóg, ale jako Boży wybraniec, Boże narzędzie zaszczycone Jego łaską, Syn Boży i Jego partner w wielkim dziele stworzenia. Obaj dzielą rolę twórcy i tytuły Zbawiciela, Pana i Króla. Ale wykonują oni również swe charakterystyczne role, których nie można dzielić. Pierwsza z nich jest przedstawiona w punkcie 20. Bóg nie jest, a nawet nie może być pośrednikiem między sobą samym a człowiekiem. To jest wyjątkowa rola Jezusa. Bóg i człowiek są sobie obcy. Zgodnie z planem Bożym, Jezus ma pełnić rolę pomostu albo inaczej mówiąc pośrednika, nie po to, aby doprowadzić Boga do poziomu człowieka, ale w celu podniesienia człowieka do poziomu, na którym Bóg mógłby znów mieć z nim społeczność.

Język grecki jest bardzo precyzyjny, jak pokazano to w

pkt 19 i 22. W obu przypadkach błogosławieństwa Boże w dziele stworzenia są opisane jako płynące „ek” Boga i „dia” Jezusa. Oba przyimki zostały określone przez Euklidesa, ojca geometrii. Jego definicje w tym względzie są dość precyzyjne. „Ek” określa linię prostą zaczynającą się w środku kręgu i prowadzącą na zewnątrz. „Dia” określa linię prostą przechodzącą przez koło, przez jego środek, wychodzącą na drugą stronę. Jest ona opisywana słowem „średnica”.

Zwróćmy uwagę na prostotę przesłania Biblii. Wszystko pochodzi „z” Boga i „przez” Jezusa. Są to dwa odrębne podmioty, o dwóch odrębnych imionach. Działali razem w tworzeniu, ale od czasu tworzenia ich role się rozeszły. Poniższa tabela pokazuje proces, w jaki postępowała ta rozbieżność.

Działanie lub relacja względem Boga Działanie lub relacja Logosa Werset

23 Bóg [Jahwe] jest sam, oprócz Niego nie ma innego Jezus powiedział: mój Ojciec większy jest niż ja, „wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego, do Boga mego i Boga waszego” Izaj. 40:5, 6;

Jan 14:28;

Mar. 15:34;

Jan 20:17

24 Bóg będzie wszystkim we wszystkich, położy wszelkie rzeczy pod stopy Jezusa. Wszystkie rzeczy, za wyjątkiem samego Boga Ojca. Syn również będzie Mu poddany. Bóg wszystko podda Chrystusowi. Chrystus odda królestwo Bogu. Wtedy Syn [choć zawsze będzie królem] będzie również Mu [Bogu] poddany [w posłuszeństwie], Bogu, który podał wszystkie [inne], co pod Niego [Jezusa]. 1 Kor.

15:24,27, 28

25 Każda rodzina [gr. patria]

wywodzi swe imię od Boga, który sam jest ojcem...
... naszego Pana, Jezusa Chrystusa Efez.

3:14, 15

26 Boża wola i wieczny cel są wartościami najwyższymi ... a Boża wola jest realizowana przez Chrystusa, który sam poddał swą wolę pod wolę niebiańskiego Ojca. Efez. 3:11;

Łuk. 22:42; Dz. Ap. 13:22, 23

Według tych Pism, Logos jest poddany Ojcu, a nie „współistotny” w stosunku do Niego, zgodnie z definicją sformułowaną przez autorów atanaazańskiego wyznania wiary. Bóg jest najwyższy, jest Ojcem, błogosławionym Jahwe. Choć uwielbił Jezusa, to jednak

Syn podlega Mu i okazuje swe posłuszeństwo. Wszystko wypływa z Niego. Upodobało się Bogu, aby w Jezusie zamieszkała cała pełnia, aby przez Jezusa przepływały wszystkie błogosławieństwa i życie (Kol. 1:19).

Ale czy jakikolwiek werset Pisma Świętego mówi, że Bóg i Jezus są sobie równi? Oto kilka z nich, które zdają się sugerować taki wniosek:

Relacja Logosa do Boga Werset

27 „Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie, który chociaż był w postaci Bożej, nie upierał się zachłannie przy tym, aby być równym Bogu” (BW)

„Który, będąc w kształcie Bożym, nie poczytał sobie tego za drapiestwo równym być Bogu” (BG)

„On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem” (BT) Filip. 2:5-8

28 Postawa zademonstrowana przez Jezusa jest stawiana nam za przykład do naśladowania. W innym miejscu mamy powiedziane, jaka była postawa Szatana: „Wstąpię na szczyty obłoków, zrównam się z Najwyższym”. Izaj. 14:12-15

29 „Ja i Ojciec jedno jesteśmy”. Jan. 10:30

W tekście listu do Filipian (por. punkt 27), Jezus jest opisany jako istniejący „w postaci Bożej” przed swym przyjściem na ziemię. Unitarianie są zatem w błędzie, gdy mówią, że Jezus rozpoczął swoje życie dopiero jako dziecko. Jezus istniał wcześniej w postaci Bożej, jako duchowa istota, „ponad aniołami”. Zgodnie z tym, co powiedział Jan, Jezus „był” już na początku; jest to wyrażenie odnoszące się do czasu, gdy Bóg i Jego Jednorodzony Syn zwrócili swą uwagę na plany, jakie mieli przygotowane, aby stworzyć wszechświat zaludniony przez żywe istoty będące obrazami Boga. Logos rozpoczął swój byt „ponad” innymi istotami duchowymi. Wynika z tego, że jedna istota duchowa może być znacznie powyżej wszelkich innych istot duchowych i rzeczy ziemskich, a jednak nadal być niższa niż Boga w niektórych aspektach. Ta właśnie myśl zdaje się być argumentem apostoła Pawła, który stwierdza, że byłoby to potraktowane jako akt uzurpacji lub rabunku, gdyby Jezus pragnął być „równy” Bogu. Trynitarze głoszą, że skoro Jezus ani myślał o tym, aby być równym Bogu, to oznacza to, że już wcześniej był Mu równy. Ale sformułowanie użyte przez apostoła Pawła, oznaczające dążenie do zmiany i osiągnięcia jakiegoś nowego stanu, nie oznacza jednocześnie utrzymywania tego stanu. Określenie to jest używane w innych miejscach Pisma Świętego (por. Mat. 13:19; Jana 6:15 i 10:12),

gdzie oznacza zabieranie, przejmowanie siłą. Konstrukcja ta nie odnosi się zatem do czegoś, co już się ma, ale do czegoś, czego się nie posiada, o ile nie wejdzie się w jego posiadanie lub nie zabierze się tego siłą. Profesor Strong definiuje to słowo jako „plądrować”.

Jezus jest już „jednorodzoną Synem” (Jan. 1:18), „pierworodnym wszelkiego stworzenia” (Kol. 1:15), „początkiem stworzenia Bożego” (Obj. 3:14). Jest On postawiony wysoko powyżej aniołów i księstw; cieszy się ciągłą społecznością z Ojcem niebieskim, w którego domu zamieszkuje. Wszystko należy do Niego, a jednak nie wyciągnął ręki po coś, co do Niego nie należało: równość Bogu. On jest kochającym i pokornym Synem, nie aspiruje do niczego, czego Bóg sam Mu nie dał. Apostoł Paweł mówi, że powinniśmy mieć tego samego ducha. Nie powinniśmy rozmyślać o uzurpacji ani nie powinniśmy planować grabieży. Podobnie jak Logos, powinniśmy być wdzięczni za to, co Bóg nam dał; żyć w gotowości do oddania lub „wyniszczenia samego siebie”, jeśli miałoby to służyć Bogu.

Dokładnie to uczynił Jezus. Jako wolna jednostka, oddzielna od Boga lecz żyjąca obok niego, unżył On samego siebie, opuścił swoją poprzednią chwałę i stał się ciałem. Nawet to oddał w czasie swej służby, w ciągu której dokonywał uzdowień a w końcu poniósł śmierć. Oddał swoje ciało za życie świata. Powinniśmy naśladować takie właśnie usposobienie i postawę, zgodnie z Filip. 2:9-11.

Jaka była odpowiedź Boga? Odpowiedzią są kolejne wersety: „Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się wszelkie kolano na niebie i na ziemi, i pod ziemią i aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca” (Filip. 2:9-11).

Zauważmy, że to wywyższenie Jezusa opisywane jest zarówno jako nagroda za zachowanie przez Jezusa ducha ofiary i posłuszeństwa, ale również jako łaskawy dar (gr. „charis”, werset 9) od „Ojca”. Bóg wynagrodził wierność Jezusa. Oznacza to, że Jezus jest osobą pełną cnoty, istotą, która została stworzona na podobieństwo Boga, tak jak my. On jest Synem, którego Bóg umiłował tak, jak miłujemy odrębne istoty, które pochodzą od nas: naszych synów i córki. Błogosławieństwa płyną „od” Boga „do” Jezusa. Co więcej, nadzwyczajne wywyższenie Jezusa na skutek zmartwychwstania również jest opisane jako „łaskawy dar”. Bóg nie był zobowiązany do wywyższenia Jezusa wyżej niż stan, jaki zajmował On poprzednio jako Logos. W rzeczywistości, gdy Jezus modlił się do Boga w dniu swojej śmierci, po prostu poprosił o przywrócenie Go do poprzedniej chwały: „A teraz Ty mnie uwielbij, Ojczy, u siebie samego tą chwałą, którą miałem u ciebie, zanim świat powstał” (Jan. 17:5). Alleluja, jakże to wielki przykład pokory i

miłości naszego Pana Jezusa, Mesjasza!

Wyraźne dostrzeżenie tych niuansów pomoże nam zrozumieć jedność, o której Jezus mówi w Ewangelii Jana 17 (pkt. 29). Jest to jedność celów i woli, która charakteryzuje tych, którzy nauczili się doceniać ducha niebieskiego Ojca i Jego Syna. To harmonia celów i radości współpracy, której przykładem jest bezinteresowna relacja między Ojcem i Synem. Ten sam rodzaj relacji na poziomie ziemskim cechuje ziemskich ojców i synów oraz relację męża i żony. Jan 17:17-14 zapowiada, że będzie ona dziedzictwem wszystkich prawdziwych naśladowców Jezusa Chrystusa. Kiedy zaczynamy dostrzegać miłość, która istnieje między Ojcem i Synem, zaczynamy widzieć chwałę Jezusa; chwałę, którą według oświadczenia naszego Pana, dał Mu Bóg, ponieważ umiłował Jezusa przed założeniem świata.

Rola Boga	Rola Jezusa	Werset
30 Jezusa Logosa	Bóg uczynił wszystkie rzeczy przez Jezusa Wszystkie rzeczy zostały uczynione przez Jana 1:3	
31 przez Jezusa	Kosmos (ludzie) został stworzony Jana 1:10	
32 1:2	Bóg stworzył wieki przez Jezusa Hebr.	
33 znaków	Bóg dał Jezusowi moc czynienia Zamienił wodę w wino Hebr. 2:4;	
Jana 4:46		
34	Jezus prosi Boga, by uczynił Jego naśladowców doskonałych w jedności z nimi ... tak jak Jezus i Bóg już są doskonali w jedności Jana 17:23	
35	Syn Boży Jezus Chrystus pochodził z („ek”, od) nasienia Dawida według ciała Rzym. 1:3	
36	Bóg uczynił Jezusa wyższym od aniołów, ponieważ Jezus otrzymał wyższe imię Hebr. 1:4	
37	Od Boga Jezus został uczyniony dla nas mądrością 1 Kor. 1:30	
38	Bóg uczynił Jezusa na podobieństwo ludzi Jezus wyparł się samego siebie Filip. 2:7	
39	Bóg uczynił Jezusa arcykapłanem według porządku Melchisedeka na wieki. Hebr. 6:20	
40	Nasz „nowy człowiek” jest stworzony przez Boga Jezus jest naszym bratem, a nie naszym Ojcem Efez. 4:24; Hebr. 2:11; Kol. 1:2; Mat. 23:9	

41 Bóg jest głową Chrystusa, tak jak ... Chrystus jest głową męża ... tak jak mąż jest głową żony
1 Kor. 11:3; Efez. 1:22; 4:15; 5:22; Kol. 1:18.

42 Bóg jest doskonały Jezus, choć już jest święty i bez grzechu, został uczyniony doskonałym przez cierpienia.
5 Moj. 32:4;

Hebr. 2:10

43 Bóg wie o wszystkim W 33 roku n.e. Jezus nie znał dnia ani godziny nadejścia Jego królestwa; ponadto nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał.
Mat. 24:36; Hebr. 5:8

44 Bóg nie może umrzeć Jezus umarł, jego dusza umarła, był w „hades” (w stanie śmierci), po czym został wzbudzony przez Boga
Obj. 1:8; 1 Tym. 1:17; Obj. 1:18; Dz. Ap. 2:24, 27, 31, 32; Ps. 110:1

45 – Bóg uczynił ziemię swą mocą i mądrością Jezus identyfikuje siebie z mądrością Bożą
Jer. 51:15 (por. Mat. 23:24-36 z Luk. 11:49-51)

Więc jaka była rola Logosa w Stworzeniu? Logos był narzędziem, przez które Stworzenie zostało zrealizowane. Po pierwsze, sam został stworzony. Tak jak my nie mam niczego, czego byśmy nie otrzymali, podobnie Jezus nasz Pan, trzymał wszystko od Boga. On był odbiorcą Bożej miłości. Był jedynym stworzeniem Bożym, pierwotnym wszelkiego stworzenia, początkiem stworzenia Bożego.

Następnie, Jezus stał się tym, który obdarza miłością. Stał się dla nas wszystkich, naszym Stworzycielem. Wielki dawca, który sam wszystko otrzymał od Boga, oddał wszystko tworząc potężne i piękne zastępy anielskie. Oddał to tworząc piękne i doskonałe galaktyki, słońca, planety, a w końcu – życie na ziemi.

Nagle, dynamizm i głębokość relacji Jezusa i Boga staje się bardziej zrozumiała. „Uczyńmy człowieka na obraz nasz” (1 Moj. 1:26). I rzeczywiście, ich partnerstwo zostało zademonstrowane przy pracy. Rezultatem było arcydzieło, wynik współpracy i zaangażowania Boga i Logosa. Ich misja nie jest jeszcze zakończona, dopiero ją rozpoczęli.

Jezus powiedział: „Mój Ojciec aż dotąd działa i Ja działam” (Jan. 5:17). Historia i Pismo Święte pokazują nam, na czym polega ta praca i dlaczego jest ona potrzebna. Ludzkość upadła. Potrzebowała Zbawiciela; a prawdę mówiąc, potrzebowała dwóch Zbawicieli. Potrzebowała Boga, który zaplanował zbawienie i pozostał żywy, podczas gdy Jezus był w grobie. Musiał istnieć ktoś wystarczająco potężny, by podnieść Jezusa z grobu. Musiał też istnieć Zbawiciel, który mógł zrobić coś, czego nie mógł się podjąć sam Bóg. Zbawiciel ten miał stać się człowiekiem, podatnym na ucisk i cierpie-

nia zadawane przez ludzi, który mógł umrzeć. Gdy już Bóg położy wszystkich nieprzyjaciół pod nogi Jezusa, wówczas Chrystus uczyni kolejną rzecz, która nie należy do roli Boga: będzie służył jako pośrednik między Bogiem a ludźmi. Co więcej, tu mamy do czynienia z cudem cudów: Jezus zaprasza nas, Chrześcijan, do udziału w tym wielkim dziele pośredniczenia, pełnie-

nia roli królów i kapłanów, sądzenia ludzi i aniołów, pełnienia roli pomostu między upadłą przeszłością i chwalebną przyszłością, którą obiecał Bóg dla całej ludzkości!

Kindig Richard